

Кирстен Боје е родена 1950 година во Хамбург, студирала германски и англиски јазик, докторирала наука за книжевност и работела како наставничка.

Денес таа е една од најреномираните германски писателки на литература за деца и млади, таа е повеќекратна добитничка на домашни и меѓународни признанија и дури три пати била номинирана за наградата ”Ханс Кристијан Андерсен”, што претставува највисоко меѓународно одликување во областа на литературата за деца и млади.

Наслов на оригиналот
Mit Jakob wurde alles anders
Kirsten Boie

Copyright © Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg 1986

Copyright of the translation © S. Fischer Foundation
by order of TRADUKI

Објавувањето на ова дело беше поддржано од ТРАДУКИ, книжевна мрежа, на која ѝ припаѓаат Сојузното министерство за европски и меѓународни прашања на Република Австрија, Министерството за надворешни работи на Сојузна Република Германија, швајцарската културна фондација Про Хелвечија, КултурКонтакт Австрија, Гете Институтот, Агенцијата за книги на Словенија ЈАК, Министерството за култура на Република Хрватска и фондацијата „С. Фишер“.

The logo for traduki features the word "traduki" in a blue, lowercase, sans-serif font. To the right of the text is a green graphic element consisting of a horizontal bar and a vertical bar, forming a stylized 'T' or a corner bracket.

CIP - Каталогизација во публикација
Национална и универзитетска библиотека „Св. Климент Охридски“, Скопје

ISBN 978-608-221-070-4

КИРСТЕН БОЈЕ

СО РАЃАЊЕТО НА ЈАКОБ СÈ СЕ СМЕНИ

Превод од германски
Зорица Николовска

Глава 1

Можно е сега да сме го пребродиле најтешкото. Но ќе видиме како работите ќе се одвиваат во следниот период. Всушност, сите сме големи оптимисти.

Морам да почнам речиси на самиот почеток од нашата приказна. Пред околу единаесет и пол години, кога кај нас работите си течеа исто онака како и кај повеќето други луѓе. Тогаш јас имав единаесет, а Гуси имаше три години и мама тогаш подолго време зборуваше дека кога Гуси ќе има четири години, наутро ќе оди в градинка и дека таа, фала му на Бога, тогаш ќе има повторно малку повеќе време за себе.

”Одлично”, рече тате. ”Тоа сигурно за сите нас ќе биде добро”.

”Што значи тоа?”, праша мама, а нејзиниот глас звучеше нервозно. ”Да не се надеваш дека тогаш ќе имам повеќе време за чистење и готвење? Мислиш оти тогаш одеднаш ќе добиеш подобра домаќинка во куќата?”

”Глупости”, рече тате и ја гушна мама. ”Ми се допаѓаш таква каква што си, драга моја!”

”Па тоа е прекрасно”, рече мама и се оттргна од преграटकите на тате. Потоа со гласно тропотење почна да ја раскрева масата со појадокот.

Можеби разговорот ќе продолжи и понатаму, но тогаш повторно нешто се случи со Гуси, тој беше заковал шајка во ормарот во ходникот или си ги потфатил прстите во камиончето или сторил нешто друго

што вообичаено го прават тригодишните момчиња. Во секој случај тогаш разговорот заврши. Во следните денови требаше да забележам нешто невообичаено кај мама. Кога човек ќе посакаше да зборува со неа таа понекогаш не слушаше добро, а потоа одеднаш и моите чевли не беа исчистени. Секако, постојат чевли кај кои тоа е сосема сеедно, но јас штотуку добив нови чизми, а тие мораа да бидат малку посјајни и тоа ѝ го кажав и на мама. ”Е, така ли”, рече мама. ”Добро е што самата имаш две раце, драга Неле. Приборот за чистење чевли е во претсобијето”.

Неколку дена подоцна таа почна да ме подучува како се лупат компири. А кутриот Гуси одеднаш требаше да научи да врзува панделка.

Бездруго сите ќе станевме сомничави, ако оваа состојба продолжеше подолго време, но тогаш, сама од себе, на мама ѝ се одврза јазикот.

”Јас повторно сакам да одам на работа”, рече таа. Во тој миг ние седевме на вечера и тате штотуку ја беше пофалил маринираната харинга на мама. ”Како тебе не готви никој”, рече тој. Тоа тој секогаш го кажуваше.

”Сакаш ли нешто?”, праша сега тате и престана да лупи ананас што беше за десерт.

”Да работам”, рече мама. ”Повторно сакам да одам на работа”. Можеше да се види дека таа навистина имаше тешкотии тоа да го каже. Околу устата сосема пребледе, а раката со виљушката ѝ трепереше.

”Да”, рече тате. Тој изгледаше замислено. Потоа кимна со главата.

”Се разбира. Кога Гуси ќе оди в градинка - мислиш да работиш половина работно време, нели?”

”Не половина работно време”, рече мама. ”Туку

вистински да работам". Таа голтна. "Па ти си попладне дома".

Тоа беше точно. Како наставник тате најчесто се враќаше дома во два и пол часот. Освен кога имаше состаноци, се разбира, но тоа не се случуваше толку често.

"Добро знаеш дека седам на работната маса", рече тате. "Јас не безделничам попладне!" Звучеше налушено.

Потоа тој ја стави раката на рамото на мама. "Мислам дека е добро повторно да одиш на работа, мила моја. Но, зарем не може на почетокот да работиш само претпладне? Само неколку години додека Гуси не порасне малку".

Тате тоа го кажа мошне мило, а тоа беше и сосема разумно. Но, и покрај тоа мама нишаше со главата.

"Денес направивме пештера!", рече Гуси. "Под скалите во визбата!"

"Убаво", рече тате и му даде на Гуси парче ананас. "А зошто да не?"

Тоа, секако, беше прашање упатено до мама.

И тогаш мама почна да раскажува, а потоа нам не ни преостана ништо друго освен да се согласиме со неа. Сите освен Гуси, се разбира, зашто тој и онака не разбираше ништо.

Додека не се роди Гуси, мама постојано работеше, во правниот оддел на градежната служба, каде испитуваат дали некој некаде смее да гради кука или мост и дали за тоа во законот постојат некакви пречки.

Всушност, мама сакаше да стане судијка во судот за млади лица, каде доаѓаат момчиња, кои провалиле возила или ограбиле продавница за електрични апарати. Тоа сигурно ќе беше поинтересно, отколку човек

само да испитува дали некоја кука смее да биде широка седум метри и дваесет сантиметри. Меѓутоа, тогаш мама го запознала тате и јас наскоро сум се родила, па таа не можеше повеќе успешно да ги полага испитите бидејќи покрај тоа мораше да го храни и повива своето бебе.

Потоа таа го прифати работното место во градежната установа и работата ѝ причинуваше дури и задоволство. Сè додека не се роди Гуси. Тогаш таа престана да оди на работа зашто сепак со две деца тоа ќе ѝ беше премногу.

Но, доколку сега би чекала уште подолго, рече мама, тогаш за кусо време и не би можела воопшто повторно да почне да работи. Тогаш, всушност, би заборавила сè, а освен тоа се менуваат и работните методи, па ете, уште сега се плаши од тоа. Тогаш таа како некоја глупава стара жена би седела меѓу многуте умни млади мажи, кои би знаеле сè подобро од неа.

Мама не сакаше тоа да се случи.

”Е, да”, рече тате, играјќи си со својот нож. Тој не изгледаше многу среќен. ”Но, за децата би било подобро кога би можела да почекаш уште неколку години...”

”Да почекам?”, рече мама и тресна со својата шолја на масата. ”Знаеш ли колку години имам?”

Тоа тате, секако, го знаеше. На крајот на краиштата и тој имаше исто толку години. Всушност, и тој многу сакаше мама повторно да оди на работа, но само беше изненаден исто како и јас. Ние сите толку многу се навикнавме на тоа мама секогаш да биде тука и да ги завршува сите работи.

”Сепак”, рече тате по некое време, ”Илзе има право. Секој од нас мора малку да се откаже од својот

комодитет и тогаш тоа би можело да успее. Би било подобро да е по две-три години, но и вака би требало да биде в ред. Што мислиш ти, Неле?”

Реков дека и јас така мислам. Јас сè уште не знаев, на што, всушност, при тоа се согласивме. Конечно и јас сакав подоцна да бидам вработена, така што тешко можев од мама да очекувам да остане дома, само за да не морам самата да си ги чистам чевлите.

”А ти Гуси?”, праша тате, давајќи му го на Гуси четвртото парче ананас.

”Ние денес си направивме пештера!”, рече Гуси.

”Еј слушај!”

”Мајка ми наскоро пак ќе почне да оди на работи”, ѝ реков на Ката, кога од училиште се враќавме дома.

”Е па, одлично”, рече Ката. ”Ќе ти стават ли клуч околу вратот?”

Во тој миг најмногу посакував да можам да ѝ удрам шлаганица.

”Мислам дека е в ред”, реков. ”И татко ми така мисли. Ние сметаме дека и жените, исто така, имаат право на живот”.

”А досега мајка ти беше мртва?”, праша Ката и се кикотеше. ”Мојата со задоволство е дома. Барем така вели. Таа се занимава со грнчарство и плете, а напладне спие за да биде убава. Можеби би требало и мајка ти тоа да го проба?”

Ката умееше да биде мошне злобна.

”Работата, секако, носи повеќе пари, тоа е логично”, рече Ката. На тоа јас воопшто и не помислив, меѓутоа, Ката беше во право. Можеби тогаш би можеле да си купиме кука или барем почесто да патуваме.

Сепак, беше добро што ѝ дозволивме на мама да оди на работа. Но, со тоа ни оддалеку не се среди сè.

Ние само мислевме дека е така, а немавме поим дека главниот проблем допрва ќе дојде.

Имено, по извесно време мама одеднаш повторно стана некако чудна. Прво одвреме-навреме навечер седеше крај својата стара работна маса во сопчето и прегледуваше купишта листови. Во сопчето покрај работната маса на мама се наоѓаа и штицата за пеглање, и правосмукалката, и старата машна за шиене на баба. И работи, за кои сè уште не знаевме дали сакаме да ги фрлиме: една расипана машина за цедење алишта, чија поправката можеби едвај се исплаќаше, санката на која тате како момче се возел и една чудна хармоника од чијшто мев излегуваше само воздух, но не и тонови. Некои работи мораа да се ставаат во куп.

Вистинска работна соба имаше тате.

”В ред е вака”, рече мама весело и ги натрупа работите во сопчето така што на нејзината работна маса одеднаш имаше многу повеќе место. ”На крајот на краиштата мојата главна работна маса ќе ми биде на работа. Ама сепак многу би сакала и овде да имам едно мало коше”.

Потоа таа ги смени сијалиците, ги избриша рамките од прозорците и стави една фотографија од Рим над нејзината работна маса. ”Таа ме инспирира, кога ќе погледнам нагоре”, рече.

Таа пееше додека чистеше и испробуваше прекрасни кулинарски рецепти, и за прв пат, колку што можев да се сетам, замина кај фризерот во центарот на градот, кој не само што потстрижуваше коса, туку и измислуваше фризури кои ја истакнуваа личноста. Што тоа, всушност, требаше да значи, кај мама не можеше сосема сигурно да се распознае, но таа сепак добро изгледаше, бездруго како да е пет години помлада и сосема поинаква од вообичаено.

А потоа повторно стана чудна. Повеќе не пееше додека миеше и го прекоруваше Гуси кога беше многу бавен додека се облекуваше. Повеќе немаше прекрасни колачи, а и ручекот стана сосема едноличен. Со часови висеше на телефон, а кога ќе влезев во собата, престануваше да зборува. Еднаш, кога се вратив од училиште, помислив дури и дека плаче.

”Мамо, што ти е?”, ја запрашав.

”А што треба да ми биде?”, рече мама и за трет пат таа недела стави кофтиња на масата.

”Само си помислив”, реков, ”ти си толку многу - понекогаш си некако многу чудна”.

Мама така зјапаше во мене, што си помислив дека сум рекла нешто лошо.

”Ех, бестрага”, рече таа и ја тресна тавата во мијалникот.

Се разбира, дека не е убаво да се прислушува, но има многу работи кои не треба да се прават, но за речиси сè постојат и исклучоци. Така на пример, нели не треба да се прислушува на вратата од тоалетот кога навечер во девет часот одиш во тоалет, а од дневната соба ја слушаш мајка ти како плаче? Се разбира, прво треба да се утврди дали можеби не станува збор за некоја забуна, бидејќи е можно тоа да е телевизорот. Но, потоа треба да се обидеме да откриеме зошто плаче, пред сè, доколку со сигурност знаеме дека доброволно тоа никогаш не би ни го открила. А јас го знаев тоа. Конечно мама само тресна со тавата и рече бестрага, кога ја запрашав. Затоа морав да прислушнувам, бидејќи немав друг избор.

”Миличка”, рече штотуку тате. ”Па не е крајот на светот! Ќе го исчитиме сопчето, сета старудија ќе оди во отпад и така веднаш ќе добиеме една соба повеќе.

Додека пораснат двете и третото ќе ни порасне!”

Повторно можев да слушнам како мама плаче, а потоа тате рече: ”Се разбира, дека тоа за тебе е тешко, кога толку многу се радуваше дека повторно ќе можеш да одиш на работа. Но, кога број три ќе порасне толку колку што е сега Гуси, исто така, ќе можеш тоа да го сториш!”

Мама повторно плачеше и рече нешто, што звучеше како да е повеќе лута отколку тажна, иако не можев да ги разберам зборовите. Меѓутоа, тоа и не ме интересираше. Сосема тивко се прикрадов во мојата постела и внимавав на тоа да не ми крцне десното колено. Тоа можеше лесно да ме издаде. А требаше најпрво да се соочам со шокот.

Зашто бездруго немаше недоразбирање: мама беше трудна. Мама ќе има бебе.

Мама! На нејзина возраст!

Секако, дека знаев оти жените можат да имаат деца до извесна возраст, па дури и доста подоцна - но, тоа едноставно не се правеше. Тоа беше некако срамно. Воопшто не смеев ни да помислам како дошло до тоа.

Ја пикнав главата под јорганот и се обидов да заспијам.

И навистина, ништо повеќе не мислев таа вечер: само дека тоа беше срамно и што ќе речат моите другари, пред сè, Ката.

Дека со тоа ќе ни се смени живот, воопшто и не помислив. Толку бев глупава тогаш.

Следниот ден мама и тате зборуваа со мене за тоа. А со Гуси сè уште не. Тој беше многу малечок, доволно беше да му се каже подоцна.

Тешко ми падна да се преправам дека сум изнена-

дена, ама тоа никој не го забележа. Бидејќи всушност имаа уште една битна новост, која навистина не знаев како да ѝ ја соопштам на Ката.

Тате сакаше да остане дома, а мама требаше да оди на работа! Како наставник, тате лесно можеше да побара неколкугодишно отсуство и да се грижи за домаќинството, а подоцна можеше сепак повторно да оди на работа. За тоа постоеше закон. ”Навистина се радувам на тоа”, рече тате. ”Ќе биде убава промена. Неколку години ќе имам ново искуство”.

”Така ли?”, рече мама и го погледна некако чудно, накосо.

”Да, да”, рече тате. ”Иако училиштето ми причинува задоволство, сепак по сите овие изминати години, не може да ми донесе ништо посебно ново. А да се биде домаќин - тоа не може да го доживее секој”.

”Само, да не се случи подоцна да ме прекоруваш”, рече мама, триејќи го својот образ на рамото на тате. Потоа тате го зеде телефонот за да им ја соопшти новоста на неколку пријатели, а мама отиде во бањата за да пере џемпери.

А јас седнав на мојот душек и слушав касети на слушалки за да си разјаснам себе си, дали сето ова ми се допаѓа. Меѓутоа, единственото што ми падна на ум беше дека во класот многу деца ќе се смеат. Сè уште не можев да си ја претставам себе си целата оваа промена, ама, за среќа, дотогаш имаше уште многу време.

Затоа претпочитав да седнам и да ги решавам задачите по математика.

Глава 2

Човек би можел да си помисли дека во следните месеци кај нас некои работи ќе се сменат. Дека тате можеби понекогаш ќе помага во пеглањето за да научи како тоа се прави или дека секои четиринаесет дена ќе ги чисти скалилата, или подот, или дека ќе готви, или нешто друго. Меѓутоа, тате тоа не го правеше.

”Наскоро ќе се соочам со тие работи”, рече тој, коригирајќи ги писмените работи и одеше на состаноките на синдикатот и на тенис и општо земено беше многу зафатен.

Понекогаш мама се обидуваеше да му ги објасни работите. Како се чистат прозорци, на пример, или како се крпат некои полесни работи на машината за шиене, но тате тогаш само ќе ја прегрнеше и ќе ја бакнеше. ”Зарем не мислиш дека подоцна сè ќе научам и без претходно да создаваме многу врева околу сето тоа?”, праша тате.

”Мислам дека не е така “, рече мама, оттргнувајќи се од него. ”Да се води вакво домаќинство, тоа во никој случај не е така лесна работа, како што вие мажите очигледно си мислите, верувај ми”.

”Тогаш дозволи ми самиот да го искусам тоа, мила моја”, рече тате. На лицето јасно му се гледаше дека сомнежите на мама ги смета за будалести. Веројатно, мислеше оти тие ситници, како што се готвењето и чистењето, со леснотија ќе ги извршува. Исто како што тоа секогаш го прават жените во рекламите, кај

кои сè светка и блеска, а самите тие имаат прекрасна шминка на лицето и изгледаат како три недели да биле на одмор. Веројатно, тате тогаш мислеше оти тој ќе биде посличен на тие жени отколку на мама, која единствено кога излегуваше ставаше шминка на лицето и чијшто стан и покрај сè, сепак никогаш вистински не блескаше.

”Како е син ми?”, праша тате потоа, бидејќи можеше да се види, дека мама се лути поради неговите одговори.

”Ќе биде девојче”, рече мама.

”Ха!”, рече тате и малку ја потчукна по stomакот. ”Ова дете јас ќе го одгледам, па затоа барем можам да одлучам што ќе биде. Ќе биде машко.” Потоа ја гушна и бакна мама.

Во тоа време тие умееја да бидат навистина будалести. Мислам оти двајцата се радуваа на новата ситуација која им претстоеше, мама на нејзината работа, а тате на бебето и на деновите поминати дома. Во секој случај тој понекогаш велеше дека тоа му прилега исто како да е долг одмор, а мама тогаш го гледаше некако накосо така што можеше да се забележи дека го смета, ако ништо друго, тогаш барем за малку наивен. Меѓутоа, тате сепак учествуваше на курсот за неа на бебиња, секој вторник навечер и тоа сосема сам. Мама рече дека е благодарна за понудата, ама дека одгледала доволно бебиња и оти не може да замисли дека има уште нешто ново да научи. А, освен тоа нели тате беше тој, кој планираше да се грижи за идното доенче.

Во средите додека јадевме тате секогаш ни раскажуваше за својот курс.

”Знаете ли дека е навистина штетно ако со прихра-

нувањето се започне пред петтиот месец?”, прашуваше тој тогаш или: ”Навистина е заблуда дека бебето мора да се капе секој ден, го знаеш ли тоа Илзе?”

Мама тогаш најчесто кимаше со главата и велеше дека тие работи околу негата на доенчиња секако ѝ се познати. ”А што мислиш за тоа ако наместо пелени за еднократна употреба користиме платнени пелени?”, праша тате. ”Тоа е поздраво за бебешката кожа”.

Мама рече дека со сè се согласува, доколку тате тогаш навистина ги пере тие пет, шест до седум пелени секој ден. Оттогаш тате повеќе не го спомна тоа.

”Никој не би помислил дека човекот веќе имал две бебиња”, ми рече еднаш мама кога заедно миевме садови. ”Како да не сум му ги кажувала сите тие нешта кога вие бевте мали. Но, веројатно, тогаш цело време мислел на следната лекција во деветтото одделение и воопшто вистински не ме ни слушал”.

Сепак, мама сметаше дека тате навистина е симпатичен, поради тоа што може толку многу да се восхитува на негата на бебињата. А јас навистина и не сфатив што тука треба да е симпатично. Но, во средите на ручек со задоволство слушав како тате зборува.

А потоа се роди Јакоб.

”Зарем не ви реков”, рече тате триумфално. ”Машко е. Ако детево и натаму вака добро ме слуша, убаво ќе си се согласуваме”.

Јакоб сигурно не беше некое посебно бебе. Беше прилично збрчкан, а во првите денови беше и толку грозно нафрлен на лицето што воопшто не сакав ни да го допрам. Но, за тате тој беше фантастичен.

”Ти ќе станеш мажот на иднината”, велеше тој, префрлувајќи го преку рамениците фишекот што врескаше. ”Ќе бидеш решителен - а сепак чувствителен.

Така ќе биде, драги мои, бидејќи јас ќе го воспитувам!”

За тоа време мама во својот кревет в раце го држеше Гуси и заедно со него гледаше во неговото богатство, кое тој го беше собрал. Тоа беа, пред сè, два остатоци од кабли, што ги добил од работниците во едно градилиште.

”Тука тече струјата”, рече Гуси, потчукнувајќи ја со прстот бакарната жица, што стрчеше од пластичната обвивка. ”Еј, не сега! Тоа мора прво да се приклучи. И потоа пау!, ќе добиеш удар”, рече Гуси задоволно повторно земајќи ги од мама каблите. ”Тие се многу опасни”.

А јас седев до нив на еден стол и ми беше здодевно. Се чувствував некако излишно. Три деца се едноставно многу за само двајца родители.

На почетокот откако се роди Јакоб мама беше уште дома, но тате го хранеше и повиваше, а за викендите тој дури и ноќе се будеше за мама да може да се наспие.

”Син ми веднаш треба да се навикне на мене”, рече тате, гордо внесувајќи во една табела колку Јакоб добил во тежина во последната недела. Еден ден ја снема табелата. ”Не е можно!”, рече тате. ”Таа висеше овде, до comodата за повивање, а сега исчезна, секако, не сама од себе”, и при тоа прво ме погледна мене, а потоа и Гуси.

”Е де, не е ни толку битна”, рече мама и помина со раката по главата на Гуси. ”Јакоб расте и без секојдневно да му ги мериме висината и тежината”.

”Но, јас многу сакам да имам увид во работите”, рече тате. ”А за тоа ми е потребна табелата“. Тој уште еднаш го погледна Гуси, а овој инаетливо гледаше и

отиде во својата соба. Кога повторно се врати, ја држеше табелата в раце. Таа беше целата стуткана.

”Еве ти ја!“, рече тој и му ја фрли на тате на подот. ”Глупава работа!”

Тогаш мама го зеде в раце големиот Гуси и го однесе во бањата на вагата за мерење. Потоа отидоа во сопчето и мама на едно ливче нацрта една црвена линија и напиша ”Гуси” и под неа напиша колку е тежок и датумот. Потоа му даде на Гуси со селотејп да го залепи ливчето на вратата од неговата соба.

”И јас сега имам увид колку сум тежок, а ти не, тра-ла-ла-ла-ла, старо-аро едно”, ми рече.

”Ти си тра-ла-ла-ла-ла”, реков. Како да не ни беше доволно што веќе имаме едно бебе дома.

Потоа дојде летниот распуст и ние, сите петмина, заминавме во една кука во Данска. Мама и тате рамноправно си ја делеа работата, а јас и Гуси, секако, моравме да им помагаме. Најчесто времето беше убаво и Јакоб одеднаш умееше да се смешка. Тате понесе книга за готвење и ни готвеше многу поубави работи од мама. Постепено можев да си замислам дека со тате дома нема да ни биде така лошо. Барем така си мислев.

Но, кога заврши летниот распуст, излезе дека е поинаку. Освен тоа и Оливер, така да се рече, влезе во мојот живот. И тоа веднаш на првиот час по англиски јазик. На тој час секогаш еден ученик мораше да постави прашање и самиот одредуваше кој ќе му одговори, а овој пак потоа го поставуваше следното прашање итн. Тоа и не е така глупава, во секој случај е подобро отколку кога само наставникот поставува прашања. Но, тоа има и свои лоши страни. Имено, Зенгер по англиски секогаш бара момчињата да ги прашуваат

девојчињата, а девојчињата момчињата, и при тоа, се разбира, дека мора многу да се внимава на тоа да не се прозве момчето кое ти се допаѓа или за кое другите може да помислат дека ти се допаѓа, бидејќи инаку би зборувале дека сте љубовен пар. А и оној ептен глупавион Улрих човек не може да го прозве, зашто по целото лице има грозни мозолчиња и никој не сака да седи до него. Подоцна поради него ќе те задеваат, иако никој човек сериозно не би помислил дека некој воопшто може да го сака Улрих. Во секој случај не преостануваат толку многу ученици кои може да се прозват, иако нè има триесет и двајца ученици во класот. Јас најпрво воопшто и не сакав ништо да кажам, кога Оливер ми постави прашање. Меѓутоа, неговото прашање навистина беше едноставно, а тогаш се сетив и на моето последно свидетелство, па помислив дека Зенгер треба барем да ми ја види раката крената високо горе.

Оливер навистина ме избра мене.

”Корнелија”, рече тој со мошне сериозно лице. Одеднаш забележав дека косата му беше сосема поинква отколку пред летниот распуст, а беше и поцрнет. Убаво изгледаше, онака поцрнет со сериозно лице. Речиси тажен. Или меланхоличен. А мене ме избра. Чувството во стомакот или срцето или во секој случај што и да е во мене ми беше необично. беше непознато. Но, не беше лошо.

”Корнелија!”, рече сега и г-динот Зенгер и јас морав да одговорам, а потоа морав веднаш да го поставам и следното прашање. Од сето тоа необично чувство забравив да внимавам и повеќе во мислите го повикав Улрих.

Не можев вистински ни да забележам како други-

те се кикотеа, бидејќи одеднаш морав да размислувам зошто Оливер ме прозва токму мене.

Причините за тоа можеа да бидат најразлични, па остатокот од часот по англиски ми помина во тоа под масата да ставам прашалници и потоа да ги прецртувам. Попрво би нацртала срценца, но Ката можеше да ги забележи и, веројатно, ќе ми поставуваше прашања.

Можеби Оливер постапи исто онака како и јас. Ме прозва бидејќи воопшто и апсолутно ни најмалку не се интересира за мене и бидејќи беше сигурен дека никој друг не би се досетил на такво нешто. Но, зарем тогаш би ме прозвал со толку многу сериозен поглед? Речиси меланхоличен? Тоа не можев да си го замислам. А и онака таа можност ми беше непривлична. Можеше, секако, и моето име онака спонтано да му се лизне исто онака како што тоа ми се случи и мене со Улриха, меѓутоа, оваа помисла ми се виде уште понепривлична. Но, и неверојатна. На крајот на краиштата јас немав лице полно со мозолчиња.

Меѓутоа, имаше и една трета можност. За неа морав толку длабоко да копам во мислите, што воопшто и не слушнав кога г-дин Зенгер рече сега вежбата уште еднаш да ја повториме со тоа што ќе ја напишеме. Затоа г-динот Зенгер ми соопшти дека ова е час по англиски јазик, а не по сонување. За жал, тој тоа го кажа на англиски, така што два пати не го разбрав. Третиот пат целиот клас се смееше, иако реченицата не беше особено смешна. Но, г-дин Зенгер се радуваше на својот успех и повторно ме остави на мира. А јас и понатаму размислував за таа трета можност, која се викаше: Оливер ми постави прашање затоа што му